

ת"פ 46610/03/13 - מדינת ישראל נגד טקלה מגסטן,רדיסלב דובגונוס

בית משפט השלום ברחובות
ת"פ 46610-03-13 מדינת ישראל נ' מגסטן ואח'

בפני בעניין: כבוד השופטת - נשיאה עינת רון
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

1.טקלה מגסטן
2.רדיסלב דובגונוס

הנאשמים

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד איתי שמואלי

ב"כ הנאשם 1 עו"ד ירון פורר

ב"כ הנאשם 2 עו"ד מיקי חובה

הנאשמים בעצמם

גזר דין

פתח דבר

הנאשמים הורשעו, לאחר ניהול הליך הוכחות, בעבירות הבאות:

הנאשם 1:

בפרט האישום הראשון - עבירות של איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין") ותקיפה סתם, לפי סעיף 379 לחוק העונשין.

בפרט האישום השני - עבירות של הפרעת שוטר במילוי תפקידו, לפי סעיף 275 לחוק העונשין והחזקת סכין למטרה לא כשרה, לפי סעיף 186(א) לחוק העונשין.

בפרט האישום השלישי - עבירה של איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

הנאשם 2:

בפרט האישום הראשון - עבירות של גניבה, לפי סעיף 384 לחוק העונשין ודרישה באיומים של רכוש, לפי סעיף 404 רישא לחוק העונשין.

בפרט האישום השני - עבירה של הפרעת שוטר במילוי תפקידו, לפי סעיף 275 לחוק העונשין.

בפרט האישום השלישי - עבירות של איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תקיפת שוטר בעת מילוי תפקידו, לפי סעיף 273 לחוק העונשין והפרעת שוטר במילוי תפקידו, לפי סעיף 275 לחוק העונשין.

להלן יפורטו עובדות כתב האישום בתמצית:

בהתאם לכתב האישום, המתלונן הינו בעלים של עסק ברחובות. כמו כן, בין המתלונן לבין הנאשם 1 קיים סכסוך עסקי. יומיים קודם לאירוע, הוצא, לבקשת המתלונן, על ידי בית המשפט צו הרחקה נגד הנאשם 1.

בהתאם לעובדות פרט האישום הראשון, ביום 19.03.13 בשעה 02:10 או בסמוך לכך, הגיעו הנאשמים לעסק.

הנאשם 1 ביקש מן המתלונן שתיה וזה סירב וביקש ממנו לצאת מן העסק. הנאשם 1 סירב והחזיק את יד ימינו צמודה לגבו ומאחוריה ידית של חפץ הנחזה כסכין ואמר למתלונן "אם אתה לא נותן לי שירות, אני אראה לך מה זה, אתה לא תגיע לכניסה לבית שלך, עוד יומיים אתה תמות".

בשלב זה, ניגשו הנאשמים למתלונן שעמד ליד הקופה. נאשם 2 גנב את מכשיר הטלפון הנייד של המתלונן.

המתלונן ביקש מן הנאשם 2 את מכשיר הטלפון הנייד חזרה ובתגובה, אחז הנאשם 1 בחולצתו, תוך שהוא מוציאו מן העסק ואמר לו כי יקבל אותו, אך לא יכנס לביתו.

המתלונן נמלט מן העסק והגיע לתחנת המשטרה על מנת לבקש סיוע.

לאחר ששב לעסק, חזרו הנאשמים לעסק ותחקרו אותו האם פנה למשטרה. משהשיב להם בחיוב וביקש מן הנאשם 2 כי ישיב לו חזרה את מכשיר הטלפון הנייד, דרש הנאשם 2 את כספו, תוך שאחז את אוזנו שלו ואמר למתלונן בטון מאיים "תגיד שוב לאן הלכת", דפק על שולחן הדלפק, אמר למתלונן "שים לי את הכסף בגלל שהלכת למשטרה" וניסה לפתוח את הקופה בכח.

בהתאם לעובדות פרט האישום השני, בשעה 03:44 או בסמוך לכך, הגיע השוטר נג'תי לעסק. המתלונן טען בפניו כי הנאשם 2 מחזיק במכשיר הטלפון הנייד שלו. השוטר נג'תי ביקש מן הנאשם 2 להוציא את ידו מכיס הג'קט שלו, אך זה סירב ולאחר מכן, מצא בכיסו של הנאשם 2 את מכשיר הטלפון הנייד של המתלונן, כשהוא מופרד מן הסוללה ומכרטיס ה-SIM.

השוטר נג'תי ביקש מן הנאשמים להתלוות אליו לניידת המשטרה, אך הם סירבו חרף דרישותיו החוזרות ונשנות

והחלו להתרחק ממנו. הנאשם 2 אף סירב להזדהות. הנאשם 1 החזיק על גופו, בתוך גרב ימין שלו בסכין בעל ידית בצבע שחור.

בהתאם לעובדות פרט האישום השלישי, בתחנת משטרת רחובות, איימו שני הנאשמים על השוטרים ששהו בתחנת המשטרה, כמפורט בכתב האישום. הנאשם 2 אף תקף את השוטרת ליבת, בכך שדחף אותה באמצעות ידיו ולאחר מכן, באמצעות גופו, תוך שהוא מאיים עליה. כל זאת, לאחר ששב וקם מכסאו, למרות שהתבקש להשאר לשבת מספר פעמים וניסה להגיע לתא העצורים. עובדות אלו מתוארות בהרחבה בכתב האישום.

ראיות לעונש

מטעם הנאשם 1 העידו אחיו של הנאשם ובת זוגו. כן, הוגשה אסופת מסמכים הכוללת, בין היתר, מסמכים ממעסיקו, תלושי שכר, פירוט תיקי הוצאה לפועל והסכם שכירות.

מטעם הנאשם 2 העיד אחיו של הנאשם.

עדות מאסיל אבילו - אחיו הבוגר של הנאשם 1

אמם נפטרה לפני 10 שנים מסרטן כשטקלה היה בצבא. הם 4 אחים הוא הבכור וטקלה השלישי. טקלה היה ילדותי, היה מסתבך במכות בגלל מות האם. הוא גידל את אחיו, בגלל זה לא למד. הוא עובד באחזקה מזה 6 שנים, מתגורר בירושלים יחד עם אשתו ושלושת ילדיהם. בשנתיים מאז שנגזר על טקלה מאסר בית, טקלה נמצא אצלו כאשר נטל השמירה מתחלק בינו ובין אשתו. זה מאוד הקשה עליהם.

כיום טקלה מגלה סימני בגרות. הוא עובד ומצליח לפרנס את עצמו. יש לו חברה הנמצאת בהריון והם מתכוונים להתחתן. בעבר לא היתה לו מסגרת והיום זה אחרת עם בת זוג בהריון.

אף אחד מבני המשפחה חוץ מטקלה לא הסתבך בפלילים.

עדות שרון בלטה - אחות הנאשם 1

בת 26, מתגוררת בשכירות בת"א עם בן זוג, עובדת עם אוכלוסיות ילדים בעלי בעיות שונות.

לאחר עלייתם ארצה, גדלו בשכונת קריית משה ברחובות. מדובר בשכונה קשה בה לרבים אין תעסוקה ומסגרות חסרות. אין הכוונה או מודלים חיוביים לילדים. היא היתה בתנועת נוער ולטקלה לא היתה אפשרות כזאת. בסביבתה היו דמויות לחיקוי ומסגרות שאפשרו לה להתפתח אך טקלה לא זכה לכך. מיד כשסיימה את התיכון עזבה את השכונה.

כיום טקלה הוא אדם שונה לחלוטין. נראה לה שיצא מהמעגל הקשה שהיה בו, הוא עזב את השכונה ועבר להתגורר עם אחיהם הגדול בירושלים, האח מכוון אותו. בתור מי שעוסקת בחינוך היא מאמינה מאוד בשינוי

שעובר עליו. האח, לאחר תהליך ארוך, הצליח להסביר לו באופן מאוד סבלני, רגיש ובוגר איך לראות דברים אחרת. גם השיחות עמה ועם אחיהם השני עזרו לו. היא ציינה בפניו שהיא מצפה ממנו, כאח בוגר, להוות עבורה דוגמא.

היא מרגישה את השינוי בהתנהגות היום יומית שלו, החל מצורת ההתבטאות. מצליח לייעץ לה, היא מרגישה שסוף סוף יש לה את האח הבוגר שכה רצתה.

מבקשת מבית המשפט לתת לו הזדמנות. בטוחה שהשמיים הם הגבול מבחינתו והוא יכול להמשיך להוות דוגמא חיובית עבורה, עבור חברה שלו ועבור התינוק שבדרך.

עדות בת הזוג של הנאשם 1, פקר

בת 25. עובדת כנציגת שירות טלפוני.

היא סיפרה כי השניים המצויים במערכת יחסים מזה כשנה וחצי, ומצפים לילד, שוכרים יחד דירה בירושלים. טקלה הוא הכל בשבילה, גם בן זוג, גם אח, גם אב. מלבד שהותו בעבודתו, הוא שוהה בבית ודואג לכל צרכיה. לדבריה, הוא אינו צורך אלכוהול.

היא ביקשה מבית המשפט למחול לטקלה, תוך שציינה כי חלף עיסוק בעתידם הם עסוקים בהליך המשפטי. מבקשת לתת להם הזדמנות להתקדם בחיים, להתחשב בילדה שבדרך שאינה אשמה ואינה צריכה להיוולד כאשר אביה בכלא.

לשאלת בית המשפט השיבה כי הנאשם השתנה בכך שכאשר ביצע את העבירות היה נער מתבגר. הוא לא יחזור על כך היום, כיוון שעתה יש לו משפחה עכשיו.

עדות אחי הנאשם 2 - ולדי דב

בן 33, נשוי, ואב לתינוק, אחיו הבכור של הנאשם. האחים עלו עם כל המשפחה ארצה ב-1991. הוא היה בן 7 הנאשם בן 6. ההורים התגרשו שנה וחצי אחרי שעלו ארצה. הם לא התאקלמו בארץ, סבלו מקשיים כלכליים. שני ההורים עבדו בניקיון. נדדו בין דירות שכורות עד שהאם הצליחה לקנות דירה בשכונת המצוקה, קריית משה. האם לא עמדה בנטל ובסוף לקחו להם את הבית.

הנאשם היה בכיתה טיפולית, התקשה בלימודים ובמסגרות. עבר למסלול של עבודה יחד עם לימודים ובסוף נפלט מבית הספר. האם לא היתה בבית רוב שעות היום, הם הסתובבו כל היום ברחוב, לא היה אוכל בבית וגם צעצועים לא.

כאשר לקחו להם את הבית הנאשם, רדיק עבר למוסד פתוח ובהמשך למסגרת סגורה.

האח התגייס לשייטת 13. מספר חודשים לאחר מכן רדיק נכנס לכלא. האח סיים שירות כלוחם בדובדבן ולאחר מכן השתלב במערכות בטחוניות. לאחר שרדיק השתחרר מהכלא היה ואקום שלא הצליח להתגבר עליו.

בשנים האחרונות רדיק יצרני. הוא גר עם בת זוג מזה שנתיים וחצי, משלם שכירות בעצמו ובעלת הבית מאוד אוהבת אותו. מאז שהחל כל הסיפור הזה הוא קיבל הזדמנות להרים את עצמו למעלה כי כולם התערבו. חבל שלא ניגש לקורסים מקצועיים שהציעו לו כי חשש מתוצאות המשפט.

טיעוני המאשימה

ב"כ המאשימה הדגישה את חומרת מעשיהם של הנאשמים ואת הערכים המוגנים העומדים בבסיס העבירות בהן הורשעו - הגנה על שלמות גופו של אדם, הגנה על הפרט ממלל מאיים או פוגעני, הגנה על חירותו של אדם לפעול, הגנה על הציבור מפני אלו המחזיקים סכין, הגנה על קניינו של הפרט, הגנה על כבודם ושלמות גופם של שוטרים ועל האפשרות כי ימלאו תפקידם כדין.

מידת הפגיעה בערכים המוגנים משמעותית.

ב"כ המאשימה ציינה כי עיון בפסיקה מלמד כי בתי המשפט נוקטים משנה חומרה כלפי נאשמים בעבירות אלימות ואחזקת סכין. כך גם בעבירות המבוצעות כלפי שוטרים.

עוד ציינה כי יש לתת משקל לכך שהנאשם 1 הגיע במכוון למקום, לאחר שהתבקש לא להגיע ואף הוצא צו הרחקה נגדו, כשבגרבו מוסלקת סכין. אמנם, לא נעשה שימוש בסכין זו. אולם, הנאשם בחר במודע להחזיק סכין ולהגיע עמו למקום. זאת, למרות שהורשע חודשיים קודם לכן בעבירה זו.

עוד הדגישה את העובדה כי אין מדובר באירוע רגעי אלא באירוע מתמשך שבו בחרו הנאשמים, במשך כמעט שעתיים, לפגוע במתלונן ובעסקו עד הגיע המשטרה למקום.

לדידה של המאשימה, מתחם העונש ההולם, ביחס לנאשם 1 נע בין 14 חודשי מאסר בפועל לבין 30 חודשי מאסר בפועל. מתחם העונש ההולם, ביחס לנאשם 2 נע בין 12 חודשי מאסר בפועל לבין 30 חודשי מאסר בפועל.

לחובת נאשם 1 שלוש הרשעות קודמות בעבירות של איומים, החזקת סכין, הפרת הוראה חוקית, הפרעה לשוטר והעלבת עובד ציבור, בגינן אף ריצה מאסרים בפועל. ביום 09.01.13 נדון לעונש מאסר בפועל. הנאשם 1 הגיש ערעור לבית המשפט המחוזי ובתקופת עיכוב ביצוע עונש המאסר, הוא ביצע את העבירות בתיק הנוכחי.

מאז האירוע, לא נפתחו נגדו תיקים חדשים. עם זאת, משניהל הנאשם 1 הליך הוכחות, לא לקח אחריות על מעשיו, לא הביע אמפתיה למתלונן ולפגיעה ולא נעשה הליך שיקומי, לא ניתן לסטות ממתחם העונש ההולם. היא עתרה להשית על הנאשם 1 עונש של 16 חודשי מאסר בפועל, מאסר מותנה, קנס ופיצוי למתלונן.

לחובת הנאשם 2 חמש הרשעות קודמות ושני תיקים שהסתיימו בגמר דין בבית משפט לנוער.

הרשעותיו כוללות, בין היתר, הרשעות בעבירות אלימות, חבלה כשהעבריין מזויין, עבירות פריצה וחבלה ברכב, גניבה מרכב, הפרת הוראה חוקית, בריחה ממשמורת. הנאשם אף ריצה מאסרים בפועל ובבית משפט

לנוער, הושתו עליו עונשים של מעון פתוח ומעון נעול.

הנאשם לא נטל אחריות על מעשיו ולא הביע חרטה. טענותיו לעניין סייג השכרות והאפליה נדחו. שכרותו הינה נסיבה לחומרא ולא לקולא. הנאשם לא עבר כל הליך שיקומי. ב"כ המאשימה עתרה להשית על הנאשם 2 עונש של 14 חודשי מאסר בפועל, מאסר מותנה, קנס ופיצוי למתלונן.

ב"כ המאשימה תמכה טיעוניה בפסיקה אשר יצאה תחת ידי בתי המשפט.

טיעוני ההגנה

ב"כ הנאשם 1 סקרה את נסיבות מעשיו של הנאשם 1. היא הדגישה כי אין מדובר במעשה מתוכנן מראש, הנאשם 1 לא חבר לנאשם 2 על מנת להכות את המתלונן או לפגוע בו ובעסקו. עוד טענה כי העבירות אינן ברף העליון. כך, למשל, אין המדובר בתקיפה חמורה, כפי שטענה ב"כ המאשימה, שכן מדובר רק במשיכה בחולצתו של המתלונן, המתלונן לא נפגע ולא נותר סימן על גופו. האיום - גם הוא אינו ברף העליון. עוד בחרה לציין כי יש הבדל בין מי שמחזיק סכין ובוחר לעשות בה שימוש לבין מי שלא עושה כן.

לדידה של ב"כ הנאשם 1, מדובר באירוע אחד שראשיתו בפאב המתלונן וסופו, בתחנת המשטרה. מתחם העונש ההולם נע בין מספר חודשי מאסר בדרך של עבודות שירות לבין 10 חודשי מאסר בפועל. עוד ציינה כי באם ימצא לנכון בית המשפט שלא לחרוג ממתחם העונש ההולם, היא סבורה כי על העונש שיושת על הנאשם 1 להיות ברף התחתון של מתחם זה.

הנאשם 1 יליד אתיופיה, עלה ארצה בהיותו בן כשנה עם אמו ושלושת אחיו. בהיותו בן 15 שנים, אביו נפטר באתיופיה ובשנת 2005 אמו של הנאשם 1 נפטרה. הוא נטל על עצמו תפקיד קשה מנשוא, להיות המפרנס העיקרי יחד עם אחיו הגדול. כתוצאה מכך, יותר מעשר שנים לאחר מכן, יש לנאשם 1 חובות בהיקף של 130 אלף ₪.

למרות הקשיים הכלכליים והמשפחתיים, הנאשם 1 התגייס לצה"ל ושרת שירות צבאי מלא, ללא כל בעיות משמעת.

העבירות, אמנם, בוצעו בעת שהמתין להחלטת בית המשפט בערעור שהגיש. אולם, מאז שחרורו מן הכלא, לא נפתחו נגדו תיקים חדשים. מדובר בשיקום משמעותי עבור אדם עם נסיבות חיים כמו של הנאשם 1. הוא ניתק קשר עם אנשים איתם נהג להתרועע בפאב, עזב את שכונת קריית משה ובמו ידיו, ללא סיוע של הורים או גורמי רווחה, שיקם את עצמו. הוא בזוגיות מזה כשנה וחצי ועתיד להיות אב.

הנאשם 1 עובד מזה כשנתיים בחברת ניקיון למוסדות ציבור, כמנהל אתר קריית נוער בירושלים. ממכתבו של מעסיקו עולה כי הוא מבצע את תפקידו לשיעור רצון מעסיקו ואף מעבר לכך. באם ישלח הנאשם 1 למאסר, הוא יאבד את מקום עבודתו. באם יישא מאסר בעבודות שירות, ככל הנראה יוכל לעבוד בשעות הערב וכך, לא יאבד את מקום עבודתו.

ב"כ הנאשם 1 תמכה טיעוניה בפסיקה אשר יצאה תחת ידי בתי המשפט.

הנאשם 1 דיבר בבית המשפט וביקש סליחה ומחילה על הטעות שעשה וגם מן המתלונן. הוא מבין את חומרת העבירות שביצע. הוא סיפר שהיום הוא אדם אחר, מאז שהשתחרר מבית הסוהר. הוא עזב את השכונה בה גדל, הוא לא מתקרב לשם, גם לא בחגים. הוא לא רוצה לחזור לשם. הוא חי עם בת זוג, הם מצפים לילדה, הוא עובד ומפרנס את עצמו ומיום ליום, הוא משקם את עצמו יותר.

ב"כ הנאשם 2 הדגיש בטיעונו לעונש את נסיבותיו האישיות של הנאשם 2, שעלה ארצה מאוקראינה בהיותו בן 6 שנים. גדל בשכונת מצוקה, במצב סוציו אקונומי קשה, כשאחיו הוא החריג לנוף, אחותו נפלטה גם היא ממסגרות. בשנת 1999 המשפחה עברה לשכונת קריית משה וזהו גם המועד בו ביצע הנאשם 2 לראשונה עבירה. קיימת קורלציה בין התקופה בה גר בקריית שמה לבין העבירות שביצע. הנאשם 2 לא גוייס לצה"ל, בעקבות עבירה שביצע בשנת 2002 ובגינה נשלח למאסר בן 36 חודשי מאסר. הוא שוחרר ממאסר בשנת 2005 ובשנת 2006 הורשע בעבירה נוספת. אז, הוא זכה לקבלת הליך טיפולי מתאים לגמילה ומשנת 2006 ועד מועד האירוע, 09.03.13, לא הסתבך. לדידו של ב"כ הנאשם 2, הנאשם 2 עבר תהליך של שיקום ובהתאם לסעיף 40(ד) לחוק העונשין, קיים גם פוטנציאל שיקום. הוא החל בהליך שיקום, במשך כשש שנים לא ביצע עבירות ובשנת 2013 מעד. הוא עובד לפרנסתו, מתגורר עם ארוסתו בדירת חדר וחצי.

עוד ציין ב"כ הנאשם 2 את נסיבות ביצוע העבירות ע"י הנאשם 2. בין הנאשמים אין היכרות מוקדמת. הנאשם 2 נקלע לסיטואציה בטעות. הסכסוך היה בין המתלונן לנאשם 1. הנאשם 2 הושפע וכמעט הובל ע"י הנאשם 1 אל ביצוע מעשיו, משום שהנאשם 1 ידע לאן הוא הולך.

כן, הנאשם 2 נחבל במסגרת האירוע וטופל בבית חולים.

כן, ציין כי עבר זמן מה מעת ביצוע העבירות. רוב בקשות הדחייה היו מטעם המאשימה. ההליך נמשך כשלוש וחצי שנים ויש להביא זאת במסגרת שיקולי הענישה.

מתחם העונש ההולם, לדידו של ב"כ הנאשם 2, נע בין מאסר מותנה לבין 10 חודשי מאסר בפועל.

לדידו יש ליתן משקל נכבד להליך השיקום שעושה הנאשם 2 וכן, בשל שיקולי הגנה מן הצדק. על אף שטענות ההגנה לא התקבלו, בית המשפט יכול לשקלן לעניין העונש. הוא עתר להשית עליו עונש ברף התחתון של תחם העונש ההולם.

ב"כ הנאשם 2 תמך טיעונו בפסיקה אשר יצאה תחת ידי בתי המשפט.

הנאשם 2 ביקש סליחה ומחילה מבית המשפט.

דין

תיקון מס' 113 לחוק העונשין מתווה הדרך בה על בית המשפט לפסוע בבואו לגזור את דינו של נאשם אשר הורשע בדין. בשלב הראשון, על בית המשפט לקבוע את מתחם העונש ההולם. בהתאם לסעיף 40ג(א) לחוק

העונשין, מתחם העונש ההולם יקבע בהתאם לעקרון ההלימה, תוך התחשבות בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, בנסיבות הקשורות בביצוע העבירה ובמדיניות הענישה הנהוגה. לאחר מכן, יגזור בית המשפט את עונשו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם שנקבע על ידו, תוך התחשבות גם בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות, בהתאם לסעיף 40יא לחוק.

המעשים בהם הורשעו הנאשמים מהווים מסכת עובדתית אחת נמשכת ואין לראות בהם אירועים נפרדים. על כן, יקבע מתחם עונש הולם אחד אשר בו ישקלו כלל השיקולים הרלוונטיים.

אין להקל ראש במעשיהם של הנאשמים. פגיעתם בערכים המוגנים אינה מבוטלת כלל ועיקר.

עבירת הפרעה לשוטר המבוצעת כלפי שוטרים הממלאים את תפקידם, פוגעת באושיות השלטון ובסדרי שלטון תקינים. היא פוגעת במלאכת אכיפת החוק ושמירה על הסדר הציבורי. כך גם עבירת תקיפת שוטר בעת מילוי תפקידו, אשר ביצע הנאשם 2, והפוגעת גם בשלמות גופו של הפרט ובתחושת הביטחון האישית והציבורית. הנאשם 1 אף ביצע עבירת תקיפה סתם נגד המתלונן, הפוגעת גם היא בשלמות גופו של הפרט ובתחושת הביטחון, בכך שאחז בחולצתו ומשכו אל מחוץ לעסק.

הנאשמים סירבו להתלוות לשוטר לניידת המשטרה, הנאשם 2 אף סירב להוציא את ידיו מכיסיו ולהראות את תכולתם לשוטר ואף סירב להזדהות, כשהתבקש לעשות כן. בתחנת המשטרה, איימו הנאשמים על השוטרים ונאשם 2 תקף שוטר בכך שדחף אותה באמצעות ידיו ולאחר מכן, באמצעות גופו.

עבירת האיומים, אשר אותה ביצעו שני הנאשמים, היא עבירה הפוגעת בשלוות נפשו של הפרט ובמניעת הפחדתו והקנטתו. כך גם נפגע חופש הבחירה של הפרט (ראה רע"פ 2038/04 לם נ' מדינת ישראל, פ"ד ס(4) 95, 105; רע"פ 1178/97 כהנא נ' מדינת ישראל, פ"ד נא(3) 266, 270; ע"פ 103/88 ליכטמן נ' מדינת ישראל, פ"ד מג(3) 373, 378).

נאשם 1 איים על המתלונן כי אם הוא לא יתן לו שירות, הוא יראה לו מה זה, הוא לא יגיע לכניסה לביתו ובעוד יומיים לא יהא עוד בין החיים.

הנאשם 2 אף ביצע את עבירות הגניבה ודרישה באיומים של רכוש הפוגעות בקניינו של הפרט, בביטחון וכן, גם בסדרי משטר תקינים בחברה מתוקנת. הנאשם 2 נטל את הטלפון הנייד של המתלונן. בעידן הטכנולוגי בו אנו חיים כיום, מדובר לא רק במכשיר תקשורת אלא במכשיר אשר לו, ככל הנראה, גם ערך סנטימנטלי לא מועט, משום שמירת תמונות ומסמכים אישיים על גבי המכשיר.

הערכים המוגנים העומדים מאחורי עבירת החזקת הסכין אשר ביצע הנאשם 1 הינם שלמות גופו של הפרט ומניעת פגיעה בתחושת הביטחון האישי של הציבור והפרט.

רבות נכתב אודות הצורך להילחם בנגע האלימות. כך למשל נקבע בע"פ 8991/10 מכבי נ' מדינת ישראל

(פורסם בנבו, 27.10.11):

"בית משפט זה קבע ושב וקבע, בפסקי דין רבים מספור, כי יש לעקור מן השורש את נגע האלימות שפשה בחברתנו. במלחמה זו מוטל על בתי המשפט תפקיד חשוב ביותר, שעיקרו הוקעת התופעה וגזירת עונשים מחמירים על אלו הבוחרים לנקוט בדרך האלימות..."

המסר החד-משמעי שעל בתי המשפט להעביר הוא כי לא ניתן להשלים, בשום מקרה, עם פתרון סכסוכים באלימות ובכוח הזרוע..."

מעשי הנאשמים בעסק הינם מעשי בריונות והפחדה ואין להם מקום בחברה מתוקנת.

יתר על כן, הגם שמדובר, כאמור לעיל, באירוע אחד, הרי שבמהלכו של האירוע, יצא המתלונן לעבר תחנת המשטרה על מנת להזעיק עזרה. במהלכה של "הפוגה" זו, לא נתקרה דעתם של הנאשמים ולא רק שהם לא חדלו מלהציק למתלונן ולהטריד אותו, הם הוסיפו על מעשיהם ואף איימו עליו בשל עצם כך שפנה אל המשטרה להלין על מעשיהם הפסולים.

ניכר, איפוא, כי אף מוראו של החוק אינו על הנאשמים.

בעניינו של נאשם 1 ניתן היה ללמוד זאת אף מכך, שחרף צו הרחקה שהוצא בעניינו על ידי המתלונן, הוא לא נרתע מלהגיע לבית העסק של המתלונן.

עיון בענישה הנוהגת בעבירות מעין אלה מעלה כי הוא נע במנעד רחב. במקרה דנן, מתחם העונש ההולם נע בין 7 חודשי מאסר לבין 24 חודשי מאסר.

לנאשם 1 עבר פלילי המונה שלוש הרשעות קודמות בעבירות של אימים, החזקת סכין, הפרת הוראה חוקית, הפרעה לשוטר והעלבת עובד ציבור, בגינן אף ריצה מאסרים בפועל, לתקופה של חודש ולתקופה של 8 חודשים. ביום 09.01.13 נדון לעונש מאסר בפועל. הנאשם 1 הגיש ערעור לבית המשפט המחוזי ובתקופת עיכוב ביצוע עונש המאסר, הוא ביצע את העבירות בתיק הנוכחי.

לנאשם 2 עבר פלילי המונה חמש הרשעות קודמות ושני תיקים שהסתיימו בגמר דין בבית משפט לנוער.

הרשעותיו כוללות, בין היתר, הרשעות בעבירות אלימות, חבלה כשהעבריין מזויין, עבירות פריצה וחבלה ברכב, גניבה מרכב, הפרת הוראה חוקית, בריחה ממשמורת. הנאשם אף ריצה מאסרים בפועל, אחד מהם לתקופה של 36 חודשים ובבית משפט לנוער, הושתו עליו עונשים של מעון פתוח ומעון נעול.

מאז האירוע, לא נפתחו נגד הנאשמים תיקים חדשים.

ב"כ הנאשמים טענו כי כל אחד מן הנאשמים עבר הליך שיקומי, בדמות התרחקות מגורמים עברייניים, עבודה יציבה, קיום מערכות זוגיות וקיום אורח חיים נורמטיבי מאז מועד ביצוע העבירות. לדידם, יש ליתן משקל רב לשיקולי שיקום.

לא מצאתי לחרוג ממתחם העונש ההולם בשל שיקולי שיקום, שכן, אין לטעמי במידע שהובא בפני בית המשפט להצביע על הליך שיקומי ממשי. הנאשמים אינם מטופלים על ידי גורם כלשהו, לא עברו הליך טיפולי כלשהו, קבוצתי או אישי. אמנם הנאשמים עובדים, מפרנסים את עצמם ומקיימים מערכת יחסים זוגית, ועל כן יש לברך. אולם, אין בכך כדי להעיד כי הם אכן מצויים במהלכו של הליך שיקומי ובכל מקרה, גם אם כן, אין המדובר בהליך שיקומי ארוך שכבר ניתן להצביע על פירותיו ועל סיכוי ממשי ומוחשי כי הנאשמים לא ישובו לסורם.

להתנהגותם לאחר פרשה זו יינתן משקל לקולא, אך לא כזה שיש בו כדי להביא, כאמור, לחריגה משמעותית לקולא, בשל שיקולי שיקום.

גם להבעת חרטתם בדברם האחרון נתתי משקל מסוים בלבד, שכן הנאשמים לא נטלו אחריות כלשהי על המעשים, לאורך כל ההליך.

אין בידי לקבל את טענת ב"כ הנאשם 2 כי הנאשם 2 נגרר לסיטואציה בעל כורחו. גם אם אקבל את הטענה כי נקלע לסכסוך בין הנאשם 1 למתלונן, הוא זה אשר בחר להשאר בסיטואציה זו ואף בחר לקדמה, בכך שגנב את מכשיר הטלפון הנייד של המתלונן ובכך שדרש מן המתלונן לתת לו כסף מקופת העסק. לאחר מכן, אף הגדיל לעשות וסירב לבקשת השוטר להוציא את ידיו מכיסיו, סירב להזדהות ולהתלוות לשוטר לניידת המשטרה ובתחנת המשטרה אף איים על השוטרים ותקף שוטרת. העובדה כי הנאשם 2 היה נתון תחת השפעת אלכוהול אינה נסיבה לקולא ובכל מקרה, משנדחו טענותיו לעניין סייג השכרות, האכיפה הבררנית וההגנה מן הצדק, לא ניתן ליתן להם משקל בעת גזירת עונשו.

לאחר ששקלתי את מכלול השיקולים והאיזונים מצאתי כי אין מקום לערוך אבחנה בין שני הנאשמים.

כל אחד מהם הורשע בעבירות שונות במעט מן האחר, אולם שקלול מכלול העבירות אלה מול אלה מראה כי מעשיהם דומים זה לזה במכלול העבירות ועל כן, אין מקום לעריכת אבחנה ממשית.

יש להתייחס במשנה חומרה לעניינו של נאשם 1, כיוון שאת המעשים ביצע לאחר הרשעתו בתיק אחר ובעודו ממתין לריצוי עונש מאסר. מאידך גיסא, יש להתייחס במשנה חומרה לעניינו של נאשם 2 לאור עברו הפלילי המכביד ועונשי מאסר קודמים לא קצרים שריצה.

על כן וגם מטעם זה, אין מקום לערוך אבחנה בין השניים.

כאמור, לקולא נשקלו נסיבות חייהם ונסיבותיהם האישיות של כל אחד משני הנאשמים, לרבות כך שמאז פרשה זו לא הסתבכו שוב במעשים אסורים.

לולא כן, היה העונש המוטל עליהם, חמור יותר.

אני גוזרת על כל אחד משני הנאשמים -

9 חודשי מאסר לריצוי בפועל, בניכוי ימי מעצרם, כדלקמן:

נאשם 1 - מיום 19.03.13 עד יום 08.04.13.

נאשם 2 - מיום 19.03.13 עד יום 11.04.13.

8 חודשי מאסר על תנאי, למשך שלוש שנים, שתחילתם מיום שחרורם ממאסר, לבל יעברו הנאשמים עבירת אלימות או איומים.

4 חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים, שתחילתם מיום שחרורם ממאסר לבל יעברו עבירה של הפרעה לשוטר.

על נאשם 1 - 4 חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים, שתחילתם מיום שחרורו ממאסר לבל יעבור עבירה של החזקת סכין.

על נאשם 2 - שישה חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים, שתחילתם מיום שחרורו ממאסר לבל יעבור עבירות נגד הרכוש או עבירה של דרישת נכס באיומים.

על כל אחד מהנאשמים - קנס בסך של 1,500 ₪ או 10 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב- 5 תשלומים שווים ורצופים, החל מיום 15.02.17 ובכל 15 לחודש שלאחר מכן. לא ישולם תשלום במועדו, יעמוד כל הסכום לפרעון מיידי.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, י"א טבת תשע"ז, 09 ינואר 2017, במעמד הצדדים.